

S:t Filippi och S:t Jakobi den yngres dag

Tom Hardts postilla, första årgången

Evangelium: Joh. 14:1–12.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Att fira apostlafest på rätt sätt är att inför världen bekänna allt andligt livs enda grundval, att avlägga vittnesbördet, att vi är ”uppbyggda på apostlarnas och profeternas grundval, där grundstenen är Kristus Jesus själv.” (Ef. 2:20) En sådan bekännelse innebär, att vi säger, att själva saligheten, varje förbindelse med himmelens och jordens Skapare, varje helighetens gåva strömmar fram ur de kanoniska bibliska skrifterna, ur evangelierna och de apostoliska breven, som är det Gamla Testamentets fullbordan. När dessa böcker öppnas, när dessa ord föreläses, när dessa budskap tas emot, då och endast då sker Guds frälsning, byggs kyrka, tar Den Helige Ande sin boning i oss. Detta är frälsningens enda källa, och all frälsningsmeddelelse består i att låta detta frälsande vatten rikligen strömma fram i predikan och sakrament.

Inför denna tro, inför ett sådant apostlafesternas budskap, rasar hednavärlden. Hon pekar på sina sinnrika myter, fulla av heliga bilder och allegorier, på sina uråldriga traditioner, på av folklivet och naturlivet helgade bruk. Hon vädjar till sina stora författare, till sina filosofer och diktare. Hon protesterar i deras namn mot tanken, att evighetens boningar skulle ha en stadsmur, så beskaffad, att ”stadsmuren hade tolv grundstenar, och på dem stodo tolv namn: namnen på Lammets tolv apostlar.” (Upp. 21:14) När hon rasar mot de tolv apostlanamnen, riktar sig också hennes hat, noga taget, mot själva Lammets. Världen tror inte, att evighetens innersta är ”Guds och Lammets tron” (Upp. 22:1), ”att dess ljus är Lammets” (Upp. 21:23), att Jesus, apostlarnas Herre, är ”Guds lamm, som borttager världens synd.” (Joh. 1:29) Att förakta apostlarna kommer av att ”de förstå nämligen icke rättfärdigheten från Gud, utan söka att komma åstad en sin egen rättfärdighet och hava icke givit sig under rättfärdigheten från Gud.” (Rom. 10:3) Denna oomvända, egenrättfärdiga människan hatar Lammets och Lammets apostlar, och därför talar i dagens evangelium Lammets tröstande ord till sina lärjungar: ”Era hjärtan vare icke oroliga. Tron på Gud; tron

ock på mig. — Där jag är, där skolen I ock vara.” Ingen rädsla får förlama våra hjärtan, när vi firar vår apostlafest. Denna Jesu tröst sammanfattar vi sålunda:

- I. tron på Jesus som vägen till Guds tron förtar människofrukten,
- II. tron på mötet med Jesus i hans härlighet ger kraft att förkunna,
- III. Gud utlovar åt Ordets ämbete den största välsignelse.

I. Tron på Jesus som vägen till Guds tron förtar människofrukten.

Mot otron hjälper bara tron, och tron är tro på att Jesu person är hela vägen till Guds närvarande. Han har genombrutit skiljeväggen. Han har gått den väg, som är beskriven med orden: ”så gick han, icke med bockar och kalvars blod, utan med sitt eget blod, en gång för alla in i det allraheligaste och vann en evig förlösning.” (Hebr. 9:12) Så är Jesus vägen. När vi går hans väg, gör vi det genom att tro på honom. Vägen är inte vad vi gör. Vi går egentligen inte vägen. Jesus gick en gång för alla vägen och är därmed vägen. Vi kan bara tro, att han är vägen en gång för alla. Denna vår tro riktas mot den enda sanningen, som är i Jesus, och som upplyser våra kalla hjärtan. Denna vår tro riktas mot honom, som är livet personligen, som är den återuppväckta, uppståndne, levande och rättfärdiggjorde. När vi tror detta liv, lever också vi, alldeles som Jesus säger: ”Jag lever, I skolen ock leva.” (Joh. 14:19) Så tror vi ordet ”Jag är vägen, sanningen och livet”, och det ordet fördriver oron, rädslan, just det som otron verkar.

II. Tron på mötet med Jesus i hans härlighet ger kraft att förkunna.

Jesus lyfter med sina ord inte bara bort syndaskulden, trældomen under döden och fångenskapen under djävulen utan lovar oss också sin eviga salighet. Ja, han låter denna vår salighet hos honom bli en kraft till lydnad, ett ljus, som fördriver vanmakt och meningslöshet. Han binder samman orden:

"Edra hjärtan vare icke oroliga. Tron på Gud; tron ock på mig." med löftet "så skall jag dock komma igen och taga eder till mig; ty jag vill att där jag är, där skolen I ock vara." Själva kunskapen om vår tillkommande härlighet, om att vi till kropp och själ skall lyftas in i Guds värld, gör vår kristna existens här på jorden, vår trohet mot Ordet, vårt upprepande av apostlarnas budskap om den uppståndne Jesus, välsignade och angelägna. Vi skall inte lämnas att förgås som det vissnande gräset, ryckas bort till tomhet och intighet. Nej, om oss gäller apostelns ord efter utläggningen av uppståndelsens förestående under: "Alltså, mina älskade bröder, varen fasta, orubbliga, alltid överflödande i Herrens verk, eftersom I veten att edert arbete icke är fåfängt i Herren." (1 Kor. 15:58) "Icke fåfängt" står skrivet över vår predikan och mässa i dag.

III. Gud utlovar åt Ordets ämbete den största välsignelse.

Jesu slutord i dag är sällsamma: "Den som tror på mig, han skall själv göra de gärningar som jag gör; och ännu större skall han göra." Jesu predikoämbete var begrän-

sat till de tre årens förkunnelse för det judiska folket, ja, "Jag är icke utsänd till andra än de förlorade fåren av Israels hus." (Matt. 15:24) Apostlarna återigen skall göra de större gärningarna: "Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar." (Matt 28:19) I deras stad och ställe står vi i dag, och vår predikan och vår mässa, där vi förkunnar "Herrens död till dess han kommer" (1 Kor. 11:26), står under detta Jesu så sällsamma löfte: "ännu större än dessa skall han göra." Av vart ord och vart sakrament skall stor välsignelse komma. Vad förnuftet avvisar, befaller oss Jesus att tro. Förnuftet håller sig till det, som kan mätas och vägas, till matematiska kalkyler, till rimliga överväganden. Jesus talar om andliga realiteter, om Andens kraft, om Guds underbara vägar, och han är borgensmannen för sitt löftes sanning och uppfyllelse. Ingen kan tysta hans Ord, och därför når vår predikan ut på de mest olika sätt, av ingen förutsedda, och den klocka, vars ringning förkunnar Jesu lekamens och blods närvaro, står under samma löfte om genljud, om återskall i hjärtan långt borta, om kraft att övervinna avstånd och motstånd.

Amen.